

[Landbrugsministeren.]

vender sig mod det ærede Medlems eget Parti, for Bestemmelsen svarer nøjagtigt til § 12 i den gældende Lov af 4. Oktober 1919. Mån har dør den tilsvarende Bestemmelse, som nøjagtigt er aftrykt i det foreliggende Lovforslag, saa hvis det ærede Medlems Kritik er rigtig, rammer den Venstre, Radikale og Socialdemokrater, som har stemt for denne Bestemmelse, som er gaaet igen i de ti Aar i samtlige herom gældende Love. Men er det heller ikke tilstrækkeligt, har det ærede Medlem her fundet de vises Sten, mener han, at han har fundet noget bedre, er jeg ogsaa villig til Forhandling her. Det er ingenlunde saaledes, at jeg ikke stiller mig forhandlingsvillig overfor det ærede Medlem, naar der er Mening og Ræson i det ærede Medlems Ønsker.

Det ærede Medlem kritiserede fremdeles, at Lovforslaget undtog Brugerne Retten til yderligere Pantsætning af Ejendommen. Det er netop et af Hovedspørgsmaalene, hvorom vi strides. Det er denne Pantsætningsret, Spekulationen i Konjunkturernes, som efter min Mening i de senere Aar har gjort Vilkaarene saa vanskelige for de arbejdende Landbrugere, og som gør, at alt Fremskridt i Landbruget af hvilken som helst Art enten paa Grund af Konjunkturstigning eller den tekniske Udvikling eller den stigende menneskelige Dygtighed, eller hvad Aarsagen nu kan være, kapitaliseres, pantsættes, saa det bliver Kapitalisterne, der faar hele Fordelen af hele Fremgangen, medens Landbrugerne bliver mere og mere afhængige af disse Kapitalister. Og det værste af dette er, at det derved bliver vanskeligere og vanskeligere for Ungdommen at skaffe sig Jord, vanskeligere end i de Tider, da vi havde de billigere Priser paa Jord, Bygninger, Besætning o. s. v. Det ærede Medlem sagde — og det var en Udtalelse, som han mente skulde tjene til Forsvar for hans Tro paa Velsignelsen ved den private Ejendomsret —, at det bør være saadan for Landmanden, at hvad han saar, skal han og høste. Det er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem i. Men det er netop det, som ikke finder Sted i Øjeblikket. Vi, som fik Ejendomme for 25—30 Aar siden, og som blev fuldvoksne paa den Tid, det ærede Medlem og jeg og mange andre Landmænd, har, saaledes som Udviklingen, Konjunkturernes, har formet sig, høstet langt, langt mere, end vi i sin Tid saaede, hvis vi har passet vor Ejendom, vor Bedrift, og har handlet økonomisk forsvarligt. Men der

findes tusindvis af Landmænd, som er kommet til i de sidste 10 Aar under Krigens Højkonjunktur og har købt til den lave Kronens Fantasipriser, som ingenlunde høster det, de selv har saaet, men som maa se andre høste det, de har saaet, fordi de selv er gaaet fallit, konkurs eller paa anden Maade har mistet Frugten af deres Arbejde. Derfor er det slet ikke saaledes, som det ærede Medlem siger, at den private Ejendomsret sikrer Manden, at det, han saar, skal han og høste. Tværtimod, det er ingenlunde givet, at det vil finde Sted. Derimod under Brugsformen fra Jordlovgivningen af 1919, som vi her foreslaar udviklet yderligere, vil det være langt mere sikkert, at en Mand høster, hvad han saar, at han faar det fulde Udbytte af sit Arbejde, idet han saa ikke er underkastet Konjunkturernes, men underkastet det Arbejde, han lægger i sin Bedrift. Saar han godt, arbejder han godt, faar han det fulde Udbytte af det Arbejde, han har gjort, men saar han daarligt, og arbejder han daarligt, faar han ogsaa ringe Vederlag for det Arbejde, han har udført. Derfor gælder det om efter min Opfattelse, og det tror jeg, langt den overvejende Del af de danske Landmænd er enige med mig i, at være saa fri af Konjunktursvingninger, som det er muligt. Og det, der her kaldes offentligt Fæste, vil netop være langt mere betryggende for det arbejdende Landbrug, men jeg erkender villigt, at for Kapitalen, for Spekulationen er der langt større Betyggelse og langt større Udsigter under Privatejendomsretten til Jorden, end der er under offentligt Fæste.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal advarede endelig Landboerne mod at lytte til de Røster, som her har lydt, og det ærede Medlem havde ogsaa den Tro, at naar Landbrugerne blev klar over, hvorledes Forholdene laa, vilde de tage Afstand fra Socialdemokratiet, netop fordi det har indtaget det Standpunkt, det har. Ja, det er en Optimisme hos det ærede Medlem, som efter min Mening grænser til Letsindighed. Det er nu 10 Aar, siden vi begyndte med den Politik, som her ønskes fortsat, og ser vi paa, hvorledes det er gaaet i disse 10 Aar, hvorledes Venstres og Socialdemokraternes Stilling til Spørgsmaalet var for 10 Aar siden og saa nu, og dernæst ser paa, hvorledes de danske Landbrugere har stillet sig efter de 10 Aars Forløb, tror jeg, at det maa være en Optimisme, der grænser til Let-